

отъ духовното гръцко иго, сега ся прибавиха и други — тыя за политическото ни освобожденіе отъ тиранското, непоносимо вече турско иго. И двѣте тыя страны трѣбва да ся поддържатъ, макаръ и да знаемъ, че турското правителство зема и ще зема сурови мѣрки до най-послѣдната жестокость, за да смажи революціонный духъ у съзмателный Българинъ, който духъ ще расте *crescendo*. Пороя никой не може спря!“

* *
*

Слѣдъ този разговоръ Чинтуловъ отиде въ училището си, а троицата други събесѣдници излязоха да ся разходятъ изъ и около града. Изъ чаршіята минуваніето на ученицыте съ царската униформа, привличаше вниманіето и погледите, особено на Турцыте, слѣдъ което тѣ ся сбогуваха съ Поповича и ся прѣбраха на хана, — Друми да прѣписва стихотвореніята на Чинтулова, а Христу — да пише белѣжките си.

На утрѣто — 23 Май — сутринята рано Чинтуловъ и Поповичъ дохождатъ на хана да изпратятъ пѣтниците. Друми повръща ръкописите Чинтулову и слѣдъ краткъ разговоръ по образуваніето на дружинки (комитети) и въ околныте градове Ямболъ и Котелъ и взаимна поръка за пазене тайна, сички ся сбогуваха доволни отъ срѣщата и разговора си....
